

מולאנא. נתנו לבתם חינוך טוב באמריקה ובאטליה. בודי זכתה לתהילה כצלמת אמנותית. פירסמה את יצירותיה במיטב ה שבועונים האמריקאיים, צברה סכום ניכר של כסף. היא נסחפה בזרם חיי-הבוהמה של גריניץ'-הילאר, שכונת האמנים של ניו יורק, בעלת החיים הסוערים וחכרי-היצירות. עורכת סרט ישראל, הסתובבה בחוגי ה ישראלים בניו-יורק.

באחת המסיבות בבית עודד בורלא, הוצג בפניה יגאל מוסינזון, סופר גדול מישראל. תוך זמן קצר התפתחה ידידות, שהפכה במהרה לאהבה עמוקה.

כיצד התאהבה גיודי המשכילה והמבריקה בגבר הפרימיטיבי, בעל האהבה-העצמית וגם ההליכות? התשובה היתה מסובכת. אחרי חיי הבוהמה האמריקאית נכספה גיודי ב לבנה לגבר אמיתי, ישר, חסר-סיבוכים, עובד אדמה וגיבור-מלחמה, שנראה לה כשונה ו רחוק ממכרות, בני הכרך המושחת שהת יחסו לאהבה בקלות-ידעת. מוסינזון היה סולדי. הוא הבטיח אהבת-נצח, משפחה יצר בה בית בטוח, ילדים. גיודי האמינה לו.

למולו הרב של יגאל, דיכר אגלית עלילה. מכיון שלא יכול להביע בה שום רעיון מופשט או מחשבה עמוקה, היה קל לצעירה ה מאוהבת לזמין לעצמה שאמנם שופע אישי רעיונות עמוקים, שאין הוא מסוגל להביעם את יצירותיו של מוסינזון, לא היה לה כל קושי להאמין שייגאל אמנם גאון. בסוד גילה לה שמאז שקספיר לא קם מחוץ כמותו, וכי יבוא יום והעולם כולו יפול לרגליו.

המחזאי
והבמאי של זרוק

יגאל מוסינזון משתחוה לקהל, בעומדו בין אחרון מסקין (ימין) ופיטר פריי, השחקן הראשי אותו לכלבים. הסמוכה הסתייג צרע בו רומז

קצין-חמשסרה כי עורך השבועון מת מן הפצעים שנגרמו לו על ידי ניבוריו של מוסינזון. למחרת שונה סוף זה, שנראה לכל הנוכחים כעצה ברורה להרוג את עורכו של השבועון המסויים. אפילו מבט בעלמה. בכל זאת קרו דברים מוזרים. סיפרה גיודי השבוע לכתב ידיעות אחרונות, יוחנן להב: "החיים בבית הכחול לא היו אידיאליים. אחת לשבוע סיפר לי יגאל כי עליו ללכת לצבא, וחזר לפנות בוקר. פעמים נטל שמיכה ובקבוק-משקה, ויצא לקבל השראה...".

כלבים בבית הבימה

לא תביא אתו רזונא ומחיר-כלב בית אדוני אלוהיך לכל נדר, כי תועבת אדוני אלוהיך גם שניהם... (דברים, פרק כ"ג.)

בואו של יגאל לארץ בא במועד הנכון. משפט חברו, עמוס בן-גוריון, הגיע זמן עתה לשיאו. צמרת משטרת ישראל התנדדה תחת עומס הגילויים המאוסים שנתגלו במשפט. רצח קסטנר, על נסיבותיו המאורות, הסיל צד כבד על מנגנון-החושי. הנסיגה מסיני הטילה צל כבד עוד יותר. סחד היסטרי מפני זעם הקהל השתרר בחוגי השלטון. דויד בן-גוריון ואנשי קבוצתו הגיעו לכלל מסקנה כי העולם חוזר הפך גורם ציבורי המסכן את יסודות שלטונו.

במצעים שונים להריסת השבועון נכשלו. עתו-ירושל מיוחד שחוצא מטעם מנגנון החוקים, ביוזמתו האישי של בנימי, ושבו הושקעו קרוב לחצי מיליון ל"י, הפך לבריחה ציבורית. הנסיון לסבך את העולם הזה במסכת עלילות, כאילו הוא קשור במסגרי ובמחחרת שאישיטית בעת ובעונה אחת, התמוטט מול אי-איומן הקהל.

קשה לקבוע במהו של מי צץ הרעיון הגאוני לפתוח חזית חדשה נגד העולם הזה, כשסח בו אין השבועון יכול להתגונן. קרוב לחדאי כי היוזמה יצאה מחוגו של בנימי עצמו, ושגמטרה לטיפולו של גרשון זק, מורה שהיה בשעתו ממונה מטעם ביגדי על חיל-הים, נכשל בתפקידו, עבר לכפר הירוק ונשכח מלב הציבור, אם כי נשאר בעל עמדה מרכזית בחוגי הידי-השחורה.

הרעיון החדש היה להציג לעיני הציבור מחזה-זחוקה, שיוכיח כי העולם הזה הוא מרכז השחיתות בארץ, ואילו העסקנים המושחתים, שמעשיהם נתגלו בעמודיו, אינם אלא קרבנות טהורים של קנוניה שפלה של פושעים סרי לטיים. שום סופר רציני, גם לא מבין משרתי מפא"י, לא היה מוכן לקבל על עצמו את המשימה הקדושה. אולם יגאל מוסינזון, האיש שלמד לכתוב בשביל כסף, קצין-המשטרה לשעבר וחברם של יחזקאל סהר ועמוס בן-גוריון, היה מוכן לכל. תוך ימים מעטים הושלם המחזבל. הפח דן החסיבתי של גבעתי הפך בו לדוברם של לוחמי-המיטלה, הצנחנים הגיבורים, ש הבינו כי רצח עורכי העולם הזה אינו אלא המשך טבעי למיבצע-סיני. אני למדתי לצי נוח בשביל להסמיד ולהרוג. אנחנו למדנו לרצוח, אבא... ואני לא אשתוק על זחן... אני לא אויס (יד), אבא, אני אוידי! ולא רק אני נשבור (לעורך השבועון) את כל הפצימות לא חלכנו ליחרג בסיני בשביל שיפ מין אותנו כל מי שיש לו פה ועט... ואילו אב שכול, שכנו נהרג במיטלה, אומר אחרי ההתנקשות בעורך השבועון: "אילו היה הבן שלי עוד חי, חייתי אומר לו ללכת יחד עם הבן שלכם (לחתנפול בליה על העורך)".

הבעיה השניה היתה להכניס את אתגן-החיונה הספרותי לבית-המקדש של התרבות הישראלית: הבימה. הדבר לא היה קשה ביותר. הבימה חדלה מומן להיות גוף תרבותי לוחם ונושם. אחרי משא-ומתן קצר בין הבימה לבין מרכז מפא"י, שצידיי הכספיים טרם הובהרו לגמרי, קיבל אהרון מסקין, מועמד מפא"י לכנסת, את ההצגה תחת חסות ת. החזרות החלו בקצב מזורז.

ככל שהתקרב מועד הצגת הכבודה, כן התגבר בלבו של יגאל סחד סתום בפני תגובת האנשים אותם ביקש לזרוק לכלבים. למרות שתמיכת המנגנון האדיר של השלטון היתה מובטחת לו, קיננה בליבו דאגה סתומה. לא היה לה שום הסבר הגיוני — זולת המצפון הרע של אדם, היודע כי הוא עוש הבחברה מלאה מעשה בזוי.

באחד הימים מגש במקרה את עורך-הדפון שמואל תמיר, בביתו של הרופא הרצל קוק,

בשורה הראשונה, רגע אחרי גמר הצגת-הכבודה. מימין: רבקה כנאלטון, הנמנעת באופן הפגתי מלמחוא-כף; בעלח זלמן סזר, מאופק מאד; דויד וולח בן-גוריון, מפנינים חתלתבותס, לוי אשכול ורעיתו; מזכיר-טפאיי יוספטל ואשתו.